

«Καίει και την πίστη σας, η φωτιά στην Αττική»;! (Αρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζούχος, Εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου Πρεβέζης)

[/ Πεμπτουσία](#)

«Και την τρομερή εκείνη μέρα που το παιδί ήταν παρόν στον απαγχονισμό ενός άλλου παιδιού, που το πρόσωπό του, από ότι μας λέει, έμοιαζε με δυστυχισμένο άγγελο, άκουσε κάποιον πίσω του να στενάζει: Μα που είναι ο Θεός; Που είναι; Που είναι τέλος πάντων ο Θεός;

Και μέσα μου μια φωνή του απαντούσε:

- Που είναι; Νάτος! Μπροστά σου είναι κρεμασμένος εδώ σ' αυτή την κρεμάλα».

Ελί Βίτζελ, «Η Νύχτα», σελ 26, Εκδόσεις Μεταίχμιο, 2006

«Νομίζετε, ότι εκείνοι οι δεκαοχτώ, πάνω στους οποίους έπεσε ο πύργος του Σιλβάμ και τους σκότωσε, ήταν οι χειρότεροι από όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ; Σας διαβεβαιώνω πως όχι, αν όμως δεν μετανοήσετε, όλοι θα χαθείτε κατά τον ίδιο τρόπο...» (δηλαδή αιφνίδια) (Λουκ. 13, 4-5).

Επεξηγεί ο Χριστός ένα απρόοπτο φυσικό φαινόμενο (έπεσε ένας πύργος και

σκότωσε ανθρώπους) και διευκρινίζει ότι δεν τους βρήκε αυτή η συμφορά ως τιμωρία του Θεού, επειδή ήταν αμαρτωλοί και λόγω της κακίας τους, αλλά λέει, ότι υπάρχουν πράγματα πέρα και έξω από το βεληνεκές του μυαλού τους, για τα οποία καλό είναι να σιωπούν και συγχρόνως να νοιάζονται για την ποιότητα των προσωπικών τους δεδομένων (μετάνοια). «Θυμώνει» ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος και Τον ρωτά: «Τί ουν; Ίνα γένωμαι εγώ βελτίων εκείνος κολάζεται;» «Τι δηλαδή; Για να γίνω εγώ καλύτερος τιμωρείται εκείνος;» Και απαντά: «Όχι βέβαια! Αλλά για τα δικά του (αόρατα στα μάτια μας) δεδομένα».

Τέτοιες καταστάσεις είναι κραυγή οδύνης του Θεού προς εμάς, που μας καλεί προς μετάνοια. Εμείς δεν μπορούμε να κρίνουμε σωστά για τους ανθρώπους, επί τη βάσει, των θλίψεων και των παθημάτων τους, γιατί πολλοί άνθρωποι ρίχνονται στη φωτιά σαν χρυσάφι για να καθαριστούν επταπλασίως και όχι ως άχυρα και σκουριά για να κατακαούν...!!

Το Ευαγγέλιο του Λουκά (κεφάλαιο 13), ξεκινώντας με τη σφαγή των Γαλιλαίων την ώρα της θυσίας και τον θάνατο των δεκαοχτώ από την πτώση του πύργου, συνεχίζει με την παραβολή της άκαρπης συκιάς, την θεραπεία της συγκύπτουσας και τις παραβολές του σπόρου του σιναπιού και του προζυμιού. Για να καταλήξει με την στενή πύλη!

Είναι άχρηστα, μια όμορφη εικόνα (φύλλα) χωρίς καρπούς, και ένα δέντρο που καταργεί τον τόπο! Παίρνει λοιπόν παράταση... για καρποφορία! (Εμείς όμως αγωνία έχουμε την εικόνα μας... τα φύλλα!).

Η υπομονή μιας αναμονής δεκαοκτάχρονης δίνει τη δυνατότητα σωστών

αξιολογήσεων και τοποθετήσεων. (Εμείς όμως θέλουμε να τα ξέρουμε όλα και τώρα!).

Ένας ελάχιστος σε μέγεθος σπόρος έχει τον δυναμισμό του να γίνει «ενεργεία», ένα δέντρο μεγάλο, «αναπαυτικό», για πολλούς, όταν τον αφήσουμε και του εξασφαλίσουμε προϋποθέσεις. (Εμείς όμως νομίζουμε ότι όλα «αγοράζονται» έτοιμα!).

Και το «προζύμι» μπορεί και αλλάζει τα δεδομένα των συνθηκών. Το αλεύρι που μόνο του δεν τρώγεται, γίνεται ψωμί που στηρίζει και συνεχίζει την ζωή! (Εμείς όμως όντας ανόητοι... «τρώμε το προζύμι» και τελειώνουν όλα εκεί).

Όλα τα παραπάνω θέλουν κόπο που «απαιτείται» για να μπορέσουμε να «μπούμε» από την στενή πύλη στην Βασιλεία του Θεού! Θέλει μάζεμα το μυαλό μας, να δεχθεί ταπεινά ότι δεν είναι και δεν πρέπει να είναι... παντογνώστης (!), ούτε τα πάντα να τίθενται υπόψη του και υπό την έγκριση του! Χρειάζεται απλότητα (όχι απλοϊκότητα) ταπείνωσης για να δεχθεί αυτό που γράφει ο Χαίλντερλιν, ότι: «Ο Θεός φτιάχνει τον κόσμο, όπως η θάλασσα την στεριά: Με το να αποτραβιέται».

Όπως είναι φυσικό όσο υπάρχουν άνθρωποι μέσα στον πόνο, το κακό και την δυστυχία, όπως και τώρα στις φωτιές της Αττικής, δεν παύει να μας ταράζει το δίλημμα: Ή ο Θεός είναι παντοδύναμος, αλλά δεν μας αγαπάει· ή μας αγαπάει αλλά δεν είναι παντοδύναμος. Αν ο Θεός υπάρχει και είναι αγάπη, όπως λένε οι χριστιανοί, γιατί να υπάρχει το κακό και ο πόνος; Είναι ένας Θεός που θέλει το κακό μας;

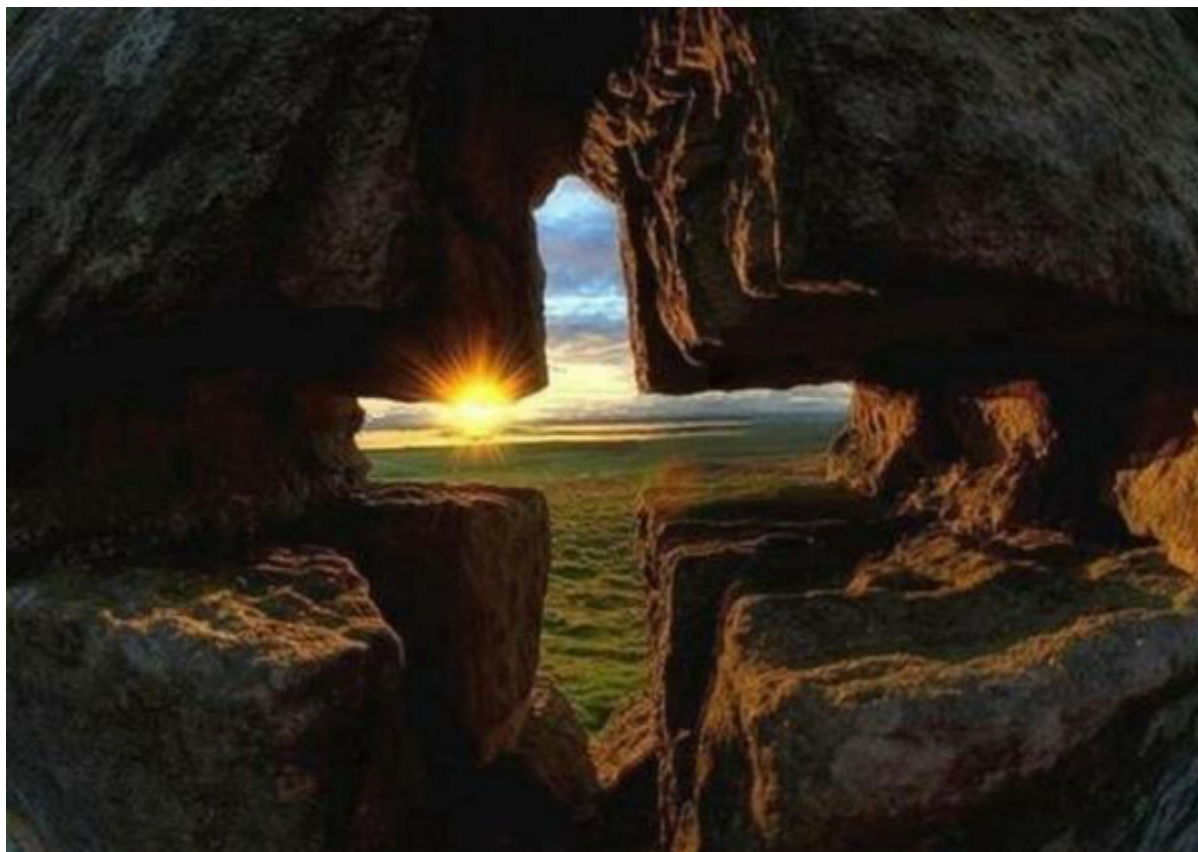
Όλοι ήρθαμε κάποτε αντιμέτωποι με την δυστυχία ή την συμφορά, με την μία ή την άλλη από τις τόσες μορφές! Την αρρώστια, την οδύνη ή και τον θάνατο! Συμφορές δικές μας ή αγαπημένων μας προσώπων. Όλοι συγχρόνως γνωρίζουμε την απίστευτη ικανότητα του ανθρώπου να κάνει κακό και να προκαλεί πόνο στον αδερφό του. Από τον Κάιν που σκότωσε τον Άβελ, μέχρι την Ρουάντα, τους πολέμους όπου γης, και τις φυσικές καταστροφές, σαν το τσουνάμι παλαιότερα ή τις φωτιές τώρα στην Αττική. Όλοι λίγο-πολύ έχουμε κάνει στον εαυτό μας την ερώτηση: «Αν υπάρχει Θεός, γιατί συμβαίνει αυτό;».

Εμείς οι χριστιανοί σφάλαμε, δίνοντας στους άλλους μια εικόνα του Θεού, που στηρίζεται στην παντοδυναμία Του. Η ισχύς όμως του Θεού, δεν είναι το πόσα μπορεί να κάνει, αλλά το πόσο μπορεί να αντέξει την αντίθεση, την αντίρρηση, και την εναντίωση, στην γνώμη και την τοποθέτηση Του.

Ο Θεός κρατιέται σε απόσταση, δεν είναι όμως απών, αλλά η προσεκτική και αγαπητική παρουσία Του γίνεται διακριτικά, με την ποιότητα, του να αφήνει απόλυτη ελευθερία στα πράγματα. Η απόσταση Του δεν είναι δήλωση αδυναμίας, ούτε σημάδι αδιαφορίας, αλλά ένδειξη αγάπης.

Όσ τόσο μπροστά στην ευγενική σιωπή και την απόσταση ελευθερίας για μας, του Θεού, η ανυπομονησία του ανθρώπου είναι φυσικό πράγμα. Η προσευχή σαν ικεσία μέσα στην Αγία Γραφή έχει ξεχωριστή θέση. Οι Ψαλμοί και τα βιβλία των προφητών είναι γεμάτα από αιτήματα για παρέμβαση του Θεού. Φωνάζουν διαρκώς να σταματήσει επιτέλους ο Θεός να κρύβει την δύναμη Του. Όμως, πάνω στην ώρα της δοκιμασίας, ο ύψιστος βαθμός πίστεως είναι να απαλλάξουμε τον Θεό από το χρέος, του να παρεμβαίνει, και να σεβαστούμε την ποιότητα της απόστασης που κρατάει.

Ο Χριστός εγκαταλείπει κάθε ισχύ και συντάσσεται στο πλευρό μας. Στην αρχή των Ευαγγελίων οι αφηγήσεις για τους πειρασμούς στην έρημο λένε ότι ο Χριστός αρνείται και την κοσμική δύναμη και εξουσία. Στο τέλος του Ευαγγελίου ο Χριστός εισέρχεται στο πάθος, βιώνει την ανθρώπινη κατάσταση σε όλη της την τραγωδία. Συντάσσεται με το μέρος μας, μαζί μας στη δυστυχία, τον πόνο και το θάνατο. Τα αναλαμβάνει, δεν τα ερμηνεύει! Εκείνος ξέρει το γιατί. Αλλά τα Ευαγγέλια δεν σταματούν στον Σταυρό. Ο θάνατος του Χριστού είναι πέρασμα προς τη ζωή. Ο παραμερισμός των θεϊκών του ιδιοτήτων για παντοδυναμία, γίνεται το πέρασμα μέσα από την ανθρώπινη αδυναμία, και οδηγούν όλα αυτά στην «Ισχύ» της Αναστάσεως. Έτσι ο Χριστός στέκεται στο πλάι μας, ενάντια στην δυστυχία και τον θάνατο.

Να όμως που έρχονται στιγμές κατά τις οποίες έχουμε την εντύπωση ότι η δυστυχία είναι ο κανόνας στη ζωή και οι στιγμές της ευτυχίας η εξαίρεση. Ας μη βιαστούμε. Ας προτιμήσουμε την σιωπή. Ας σκεφτούμε την Παναγία κάτω από το Σταυρό σιωπηλή. Κανένας δεν την φαντάζεται να λέει στο γιο της λόγια παρηγοριάς. Απλώς σιωπά και ακούει αυτόν που είναι Σταυρωμένος να φωνάζει: Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες; Ίσως και αυτή να έλεγε μέσα της τα ίδια λόγια!!

Ο Θεός είναι και παραμένει το μεγαλύτερο μυστήριο. Οι χριστιανοί δεν

αμφιβάλλουν για την παντοδυναμία Του γιατί πιστεύουν, όχι στο τι μπορεί να κάνει, αλλά στην δύναμη της Αναστάσεώς Του, και αυτό είναι το κέντρο της πίστεως. Ούτε πάλι αμφιβάλλουν για την καλοσύνη του Θεού, γιατί η χριστιανική πίστη είναι εμπιστοσύνη σε ένα προσωπικό Θεό, που νοιάζεται για τα πλάσματα Του. Ο τρόπος που νοιάζεται για τα πλάσματα Του, αυτό είναι το ασαφές και άγνωστο στο δικό μας μυαλό. Το πως νοιάζεται! Ο τρόπος! Ο τρόπος, μας είναι δύσκολα αποδεκτός, γιατί είναι ακατανόητος και άγνωστος. Οι χριστιανοί το ξέρουν και το πιστεύουν ότι δεν υπάρχει μια «πλήρης» και απόλυτη διαφάνεια στις ενέργειες και στον τρόπο του Θεού. Ο Θεός και «βλεπόμενος παραμένει μυστήριο» που όσο κι αν θέλουμε δεν μπορούμε να το καταλάβουμε.

Ο Θεός δεν είναι ένας μάγος. Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο και έβαλε ένα μεγάλο στοίχημα για αυτόν. Η αγάπη του στην πλήρη της μορφή και η παντοδυναμία του η ουσιαστική υπήρχαν ήδη μέσα στον άνθρωπο, προτού ακόμα γεννηθεί αυτός ο άνθρωπος. Η παντοδυναμία του Θεού υπάρχει μέσα μας, για να υπομείνουμε το κακό, είτε είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτό είτε όχι.

Την τελευταία λέξη δεν θα την πει το κακό, αλλά η δύναμη του Χριστού, που υπάρχει μέσα μας, και με την Ανάσταση Του νικάει το κακό. Αν ο Θεός ενεργούσε με τρόπο μαγικό (ρυθμίζω τα πάντα χωρίς εσένα και την γνώμη σου) θα σήμαινε ότι δεν είμαστε τίποτα γι' Αυτόν.

Παρόλα αυτά ισχύει αυτό που απαντάει η μεγάλη δημοσιογράφος Mireille Dumas όταν την ρωτούν:

- Ας φανταστούμε ότι μια μέρα, έχετε απέναντι από το μικρόφωνο και την κάμερα σας τον Θεό ως πρόσωπο. Ποια ερώτηση θα Του κάνατε;
- Καταρχάς θα Τον ρωτούσα, γιατί άργησε τόσο να απαντήσει στην επείγουσα πρόσκληση μου! Ας σοβαρευτούμε όμως. Νομίζω πως θα είχα μόνο μία ερώτηση να Του κάνω: Γιατί τόσοσ πόνος;

πηγή: www.enoriako.info